

τρώνει τη βούληση. Αὐτὰ εἶναι τὰ μοναχικά, σιγανὰ σφάλματα / Ποὺ σκοτώνουν, ποὺ σκοτώνουν» (σελ. 79), ἀναγνωρίζονται ἀμέσως στοὺς ἀντίστοιχους τοῦ Πούλιου: «Ποὺ πετρώνει τὴ βούληση / καὶ σκοτώνει καὶ σκοτώνει καὶ σκοτώνει» (σελ. 34). Συνολικά σταμάτησα σ' ἑφτά τέτοιες περιπτώσεις, ποὺ δὲν εἶναι ἴσως οἱ μόνες. Συμπέρασμα: ὁ Πούλιος ὑποκύπτει στὸν πειρασμὸ τῆς λογοκλοπῆς μὲ μιὰ εὐκολία καὶ μιὰ σ υ χ ν ό τ η τ α ποὺ ἀπελπίζει. Καὶ εἶναι καιρὸς νομίζω ν' ἀντιληφθεῖ ὅτι, γιὰ ἕναν πραγματικὸ ποιητὴ — ὅπως πιστεύω πῶς ε ἶ ν α ι — αὐτὴ ἡ μορφὴ αὐτοῦπονόμησης δὲν εἶναι ἀπὸ τίς λιγότερο ἐπικίνδυνες.

ΤΑ ΟΣΤΡΑΚΑ

* τὰ οστράκα δε δεσμεύονται ἀπο τίποτα. προσπαθοῦν ν' ἀναφέρονται ἀμέσως στὴ ζωὴ καὶ τίς αὐθεντικὲς τῆς μορφῆς. δὲν εἶναι συλλογός, δὲν κομματίζονται, δὲν ἐξυπηρετοῦν τίποτα σκοπιμὰ, θελοῦν τὸν ἀνθρώπο προσωπὸ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀνθρωπιάς. γι' αὐτὸ ἀναπτύσσονται ἀπο χρόνια φυσιολογικά σαν μιὰ ἐλευθερὴ συντροφία ἀνθρώπων ποὺ σχετίζονται μετὰξυ τοὺς με τοὺς πρωταρχικοὺς τρόπους τῶν ἀπλῶν ἀνθρωπινῶν σχέσεων.

* ἡ πολιτιστικὴ τοὺς μορφὴ καὶ ἡ μόνη θέση τοὺς εἶναι ἡ δημιουργία ποὺ πραγματοποιεῖ τὴ ζωὴ, καὶ ἡ ἀναφορὰ τοὺς γίνεταί μονο πρὸς τὸ αὐθεντικὸ δημόσιο (λαϊκὸ, ζῶικὸ) ποὺ το γιῶθουν καὶ το ἐρμήνευουν με τὴν προσωπικὴ εὐθυνη καὶ με κανένα ἄλλο τρόπο, κοινωνικὸ, ἐπιστημονικὸ, καθορισμένο.

* ἡ ἀντιληψὴ τῶν ἀρχῶν τῶν οστράκων εἶναι ζητήμα ἰδιωτικὸ καὶ δε δεσμεύει. δὲν ἐξασφαλίζει, δὲν προϋποθετεῖ τίποτα. τὰ οστράκα εἶναι τρόπος ζωῆς προσωπικῆς, ἐλευθερῆς, προπαντὸς πρὸς τὸ νεὸ καὶ πρωτοτυπο ζῶικα, δημοτικά.

* οἱ πολιτιστικὲς ἐκδηλώσεις εἶναι ὅλες γιὰ τὰ οστράκα ἀναγκαιῆς, με τὸν ὅρο ὅτι δε γίνονται με κανένα τρόπο καὶ γιὰ κανένα δεσμευτικὸς.

* τὰ οστράκα σεβόνται τὸν ἐλλήνα, τὸν ἀνθρώπο.